

Min Omvändelse.

Introduktion

Eller några drömmarinnringar ur mitt lif.
Som var och en vet, så omvæls varje människas
lif. Hvar och en söker sin bästa. Men alla söka
i jag för det rätta stället. Derfor säger Jesus:
Saken först efter gudsrike, så faller eder
allt detta till. Hvad är det som skall falla
oss till? Jo, det som vi söka efter, nämligen
tillfredställelse för vår odödliga själ. Förid, frid
och glädje i vårt hjerta, ett lugnt och fridfullt sam-
vete. Detta erbjuder Jesus människorna att
taga för ingenting.

Jag vill nu nämna några omväringar
ifrån min barndoms tid.

Jag föddes den 11 Oktober 1866 i Sjunholm
af Westerbottens län, ~~en~~ uppföstrad i
Norrundling, af en godfruktig moder, men ogyds-
tig föder, båda tillhörande den rena Evangeliska
Lutheriska Lärans. Jag följade minna föräldrars
första gängen vid 7 års ålder år 1873, för att arbeta
och förtjina mitt eget bröd. Jag fick plats eller
anställning, i samma socken, hos en ~~sitt~~
förmögen godsbrukare, att vara spränggossen
och Kunk. Redan när jag var som barn, så hände
jag ofta Guds röst, talar till mig.

Och jag minns det mycket ^{tydligt} när min moder lyfte
mig upp, i sitt knä, och talade med mig
om Gernas, att han var barnens vän, som
hade kommit i världen, till att frälra syndaren.
Till de nämnda ärens, trodde jag på Gernas, och
var min faders och moders enda förhoppning för
framtiden. Men under den tid, som jag nu var borta,
som förvärfvade jag många kamrater, som
snart lyckats fånga mitt hjerta, så, att jag
slutligen såg mig i vara förlorad, och
bedragen af mina kamrater.

Men jag vägrade mig icke att vända åter,
ty då hade jag blifvit bestad af mina
kamrater. Ibror före jag beslutade att fortvätta
sörren jag hade det. Men en ständig sorg
och förebärlighet ^{försked mig från mitt samvete} ~~hade jag,~~ och ännu mer när
jag tänkte på livets sorg, jag hade lagt på
min och moders hjerta. Jag försökte då
att gräpa den önskan, som hvarje dag uppmanade
mig att vända åter, till Herren Jesus,
och Guds ande framstälde förlorade sonens
bild, fram för mig, att som han gjorde, stå
upp, och gå hem till mitt faders hus. Jag
tyckte vist att det skulle vara bra, att ^{komma}
till baks, men jag hade en så många vänner,
 hvilka var glada der öfver, att dem hade jag
lyckats få mig att vara lika som de, ~~var~~ och då försökte
dem hvad de kunde, för att locka mig längre
och djupare ned i synden. Jag började att
supa, svärja, dansa och spela kort, men detta
kunde icke gifva mig frid, utan jag kom längre
bortifrån Gud för hvarje dag, och blef allt olyckligare.
Jag var mycket outlykt af min husbonde

derför, att jag var på-prasslig och skötte
min rygsack, och jag förvärfvade mig derigenom
mångas förtroende. År 13te års ålder
flyttade jag hem, för att vara hemma hos
mina föräldrar, under den ^{tid} jag konfirmerades.
Första året jag var hemma, så utbröt en stor
väckelse, bland de många som då blef ^{prästa} var jag
en som blef fört på nytt till ett lefvande hopp,
genom Jesus Kristus. Jag var fräckt och lycklig,
min moders många böner hade nu blifvit
hördas af Herren, och jag nu var en på
Jesus Troendes ungdomliga Tiden förflöt
snart skalles jag börja Konfirmations skolan,
och jag kände mig glad när den stunden kom,
att få vara med i henne. Men jag visste
ej, att der låg många furor och frostens
utlagda för mig, hvilka skulle beröfva min
kärlek från Gud. Jag blef der af mina förn
kamraters ^{inryttade} förbedd att dettoga med dem, och snart
kändes jag att Guds välsignelse gick för bi
mig, och ^{jag} befans vara icke i ett sådant förhållande
till Gud. Men icke heller att jag hade öfver-
lämnat mig åt världen, för än ett år ^{efter}
min Konfirmering, så hade världen lyckats
fänga mig helt. Och hvad skalles jag nu tagas
mig till, hemma kunde jag icke trivas resa
bort vågade jag ~~sig~~ ej. Men man något väntas
det bli. Ty, min moders böner och förmaningar,
kunde ~~alla~~ ej finna rum i mitt hjerta,
hvarföre jag beslutade att resa ifrån mitt
hem. I Borg, och förtviflan lämnade to jag
jag mina föräldrar, den 22 Februari 1884
och fortsatte min resa till Sundsvall.

Och desiffrans der ifrån till Svartvik, hvilken
plåtes jag har arbetat på sedan.

Under min förrtas vistelse der, på omväntades
ofta min lif. Den ena gången så var
jag Godtemplar, en annan gång så lefde
jag i de största synder och laster jag kunde
komma åt. Men alldrig någon gång jag
gick dit, der Gudsord förkunnades.

Men omsider så hörde jag talas om ett
folk, som kunde frälva själar, och detta
gjorde mig nyfiken att gå och höra dem,
nämliken Frälsningsarméns. Det var
en vacker afton i Augusti 1885 som näm,
sa folk, hade ett möte på Svartvik.

Jag och äfven många andra skyndade dit,
för att höra och se dem.

Men, hvad händes? Jo, det talades om, att
jeras älskade förlovade syndares, och snart
Upprullades mina synder för mig, och jag
måtte döja mina ögon så, att ingen kunde
se att jag ^{var} bekymrad. När mötet var
slut, så gick jag hem mycket bedröfvad, men
tänkte alldrig att bli Guds barn så snart,
hvarföre jag förtötte, att drifva bort
all oro och ångslan, Men det lyckades icke
ty gud blef mig för stark, fast jag kämpade
mot honom i 14 dagar.

Jag blef nu fräld och lycklig, och var den
förrtas att uppträda på Svartvik utaf
der, som hade blifvit väntas der, genom
Frälsningsarméns verksamhet,
och jag blef nu en ifrig frälsningssoldat.

Men detta varade icke länge,
förr än jag såg i Guds ord, att
en troendes måste ikläda sig Guds
hela vapenrustning. Och äfven att det
fordrades mera försvarskriften, än att
blott vara ofrätat. Jag såg äfven, att Kristus
sade vid sin vinst tillfälle: att han
skulle bygga en församling, och att
Dödsrikets portar ^{inte skulle} ^{stängas} ^{mot} honom
öfvermäktiga. o. s. v.
och till sist så ~~blef~~ ^{visade mig guds ord} ~~blef~~ ^{blef} ~~för mig,~~
att jag icke var döpt i Guds namn.
Svarför det och blef bland för mig,
att jag måste döpas, enligt Jesus, Kristi
och Apostlarnas lära, medelst nedstänkning.
Och ^{när} jag nu ser tillbaka på prä mitt lif,
och har varit många gånger hos varit, att
ryckas ifrån denna världen. Men ändå, så
har Gud skövat i mitt lif, intill denna
stund. Och han har bevisat mig den kärleken,
att jag får vara hans barn. Svarför jag
också har beslutat, att alltid följa Jesus.
Det må då gå igenom eld eller vatten,
~~för~~ ^{han} Jesus lofvat att bära alla hem-
tas faders huset.
Och det är äfven mitt hjertliga böne till
Gud, att jag alltid måste blifva kvar
i hans barmhjärtighet. Att jag måste medela
att åt andra, när jag själf har fått för
ingenting.

Augustin